

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911

ΑΡΙΘ. 40

“ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΛ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

“ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ”
Απόκομμά

20. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

μόνη του αυτή προεκάλεσε πρωτοφανή εισδημιότηταπροεκλογικών άγρων. Καθημερινώς εκυκλοφόρουσαν προκηρύξεις, διά των οποίων ο εἰς καθύβριζε τὸν ἕτερον ὑποψήφιον με βορβορώδεις ὕβρεις καὶ κατήγγελλε πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ εἶχεν ὁ κ. εἰσαγγελεύς. Ὅλη ἡ σαπίλα τῶν κομμάτων καὶ ἡ ἐνδιάθετος πρόθεσις πρὸς νῆαν ρεμούαν ἀπεκαλύφθη καὶ ὅπως ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ ἐπόμενον προεκάλεσε τὴν ἀγρίαν καὶ τὴν ἀποτροφὴν μιᾶς μεγάλης μερίδος ἐκλογέων ἀνηκόντων κυρίως εἰς τοὺς διαπληκτιζομένους ὑποψηφίους τῶν φιλελευθέρων, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν δικλείδα τοῦ κομμουνιστοῦ ὑποψηφίου. Ἦτοι αἱ 1200 ψήφοι τῆς 11ης Φεβρουαρίου ἔγιναν 2.060 χθὲς καὶ ἐξελέγη Δῆμαρχος.

* * *
Ἄλλὰ δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἀπαναλάβωμεν ὅτι καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐγονίσταμεν. Πιθανὸν νὰ ἐκπλαγοῦν ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Μενύχτα. Δι' ἡμᾶς ἡ ἐπιτυχία του δὲν ἀποτελεῖ καμμίαν ἐκπληξιν· τοῦναντίον μάλιστα ἀναμενόμεν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποία δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε τὸ Κράτος εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα καὶ τὴν ὁποίαν, ἀνευχῶς, μέχρι

μεταβολῆς
Ἐν τῷ
σὸν ἀμε
—τὰ π
ρήματα
περὶ τῆς
τοῦ Ἰν

Ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν μετὴν μυθιστορηματικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες τὸν ὑβρίζουν καὶ πολλαὶ κίτριναὶ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου, πληρωμέναι προφανῶς ἀπὸ τὸ τράστο «Σίμενς—Σίμενς» εἰς τὸ ὁποῖον μετέχει καὶ ὁ Ἰνσαλ, τὸν ἐπαινοῦν.

Ὅπως, κατὰ χθεσινὸν τηλεγράφημα, ἡ κυριακάτικη ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Διαίτητης» γράφει ὅτι «ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος Ἰνσαλ,

σήμερον δὲν ἐφρόντισεν οὔτε ἡ νῦν Κυβέρνησις νὰ μεταβάλῃ, Ἄς ἐννοήσωμεν καλῶς δι εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα ὁ λαὸς ὁ πο ο φ έ ρ ε ι, ὁ λαὸς γ ο ρ γ γ ῦ ζ ε ι, ὁ λαὸς σ τ ε ν ἄ ζ ε ε καὶ διαμαρτυρεται ἀνεξαρτήτως τάξεως καὶ ἀδιακρίτως κ ὁ μ μ α τ ο ς. Φροντίσατε νὰ μεταβάλλετε τὴν κατῆσταςίν του πρὶν ἢ τοὺς ἡμᾶρχους τῆς Καβάλλας καὶ τῶν Σερρών ἀκολουθήσωμεν ἄλλα γεγονότα.

9 ΑΜΕΡΟΔΗΠΤΟΣ

ἄνα ἡ φρουαίν, ἡ ν ὁ ρ ς — ἡ ὅπως διάβολο λένε αὐτὲς τῆς διεθνεῖς σουσουράδες!—δὲν ἔτρεξε νὰ τοὺς σφογγίσῃ τὴ μυτίτσα, νὰ τὰ συμβουλέψῃ, νὰ τοὺς βγάλῃ τὴ λάσπη, νὰ τὰ ξαπλώσῃ στὸ ἀμαξάκι ἢ στὴν κούνια.

Καμιά...
Εἶχαν μᾶνα; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν πατέρα; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν ἀδερφή, στὸ σπῆτι ἢ στὸ ἐργοστάσιο; Ποιὸς ξέρει! Εἶχαν ἀδερφό; Ἦ καὶ ἂν εἶχαν δούλευε ἐδῶ ἢ ἦτον ἀνεργοί; Ἦτον φυλακισμένοι; Ἦ ἐξόριστοι; Ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπος; Ἦ πτώμα κάτω στὸ χῶμα;

Ποιὸς ξέρει!
Εἶτε τὰ ἀδέσποτα παιδάκια τοῦ δρόμου, τὰ ἔκθετα καὶ τὰ ἀζήτητα, ποὺ δὲν τὰ γυρεῖαι κανεὶς, ποὺ δὲν τὰ προσέχει κανεὶς, ποὺ ἀνατρέφονται στὸ σοκκάκι, φυτράνουν ὅπως ὅπως, στὰ τυφλά, μαζὺ μετὰ τὰ σκουπίδια, σκουπίδια καὶ αὐτὰ τῶν κοινωνιῶν.

Κίχου ἄλλου—σὲ μιὰ χώρα ὄβρισημένη, φαινεῖται καὶ γιγάντια!—αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ εἶχαν ἄσυλο, στέγη, προστασία καὶ μά-

ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Ἡ («Πάπισσα Ἰωάννα»)

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

100Ν

Δυνατὸ ἀίσθημα φρίκης ἐδοκίμασεν ἡ Ἰωάννα μπρὸς τὰ «Βδελυρὰ ἐκεῖνα προϊόντα τοῦ ἀνατολικοῦ φανατισμοῦ» κρατώντας πότε τὴν ἀναπνοή της καὶ πότε κλείνοντας τὰ μάτια της. Φοβισμένη συλλογιζότανε ἂν οἱ φυσιογνωμίαι ποὺ ἦσαν γύρω της ἀνῆκαν στὸ ἀνθρώπινο γένος, ἢ οὐκ ἔτι νὰ θέλῃ θυμώτανε ὅσα ἐδίεβασε σ' ἀρχαῖα βιβλία γιὰ τοὺς κυνοκεφάλους, τοὺς πθηκάνθρωπους καὶ τοὺς Σατύρους, οἱ ὁποῖοι ἐξοῦσαν στὴν ἔρημο μαζὺ μετὸν Ἄγ. Ἀντώνιο. Ἄλλὰ οἱ βρωμεροὶ καὶ σκληροφαγωμένοι σκελετοὶ, οἱ ἐρημίτες καὶ ἄσκηταί, ποὺ γι' αὐτοὺς «ἀπόλαυσις καὶ ἀπόλεια, κόλσις καὶ καθαρῖότης» ἦσαν λέξεις μετὴν ἴδια σημασία, εἶχαν μεγάλην ὑπόληψιν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς εὐσεβοῦς Θεοδώρας.

Ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας, φιλόδοξος καὶ ἀνθρώπος τῆς αὐλῆς, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς περιποιηθῆται, ὅπως καὶ τώρα οἱ πο-

λιτευόμενοι δίνουν τὸ χέρι στοὺς ἀγῶντες καὶ τοὺς κακούργους.
Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς καλογήρους αὐτοὺς, στὸ ἴδιο τραπέζι καθόντανε καὶ δύο δάσκαλοι τῶν Ἑλληνηκῶν, ἕνας ἀστρολόγος καὶ τρεῖς εὐνοῦχοι τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. Οἱ τελευταῖοι ἔφεραν στὰς Ἀθήνας τὸ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόπων.
Ἄφοῦ ὅλοι ἐπήραν θέσι στὸ τραπέζι, κάποιος ἀπήγγειλε τὸ «Φάγονται πένητες». Ἐπειτα ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας ἔκοψεν ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ τὸ προσέφερε, βάζοντάς το σ' ἀργυρὸ δίσκο, στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία σιὰ συμπίσσει τῶν τότε εὐσεβῶν χριστιανῶν ἔπαρνε τὴν πρώτη μερίδα. Ὑστερα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν προσκαλισμένων. Ὁ ἐπίσκοπος ἐβύθισε τὸ μαχαίρι στὴν κοιλιά ἑνὸς καλοψημένου κατασκίου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν «διεχύθη ἀμέσως εὐφρόσυνος σκόρδων, κρομμυδίων καὶ πράσων ὀσμῆ». Ἐπειτα ἐσέρβριαν ψάρια

γανηρισμένα μετὰ χαβιάρι καὶ κατόπιν ἀρνὶ μετὰ μέλι καὶ κυδώνια. Ἡ Ἰωάννα, συνηθισμένη στὰ ἀπλά φαγητὰ τῆς πατρίδος της, ἐβύθισε τὸ πηροῦνι μετὰ δισταγμὸ καὶ δυσπιστία στὰ πολύπλοκα ἐκεῖ προϊόντα τῆς Βυζαντινῆς μαγειρικῆς.
Ὅταν ἐδοκίμασε «τὸν μετὰ πίσης, γύψου καὶ ρητίνης συγκερασμένον οἶνον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέστρεψε μετὰ τρόμου τὰ χεῖλη φοβηθεῖσα μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεῖνοι ἐπότισαν αὐτὴν κώνειον ὡς τὸν Σωκράτην». Ὁ γείτονάς της καλόγηρος τῆς ἔδωσεν ὡς ἀποζημίωσι καὶ ἄλλο ποτήρι μετὰ ἄγνωστο ποτὸ, ἀλλὰ κί' αὐτὸ ἐπροξένησε μεγαλύτερη ἀηδία στὴ νέα Γερμανίδα. Μ' ἕνα λόγο τὸσον ἡ Ἰωάννα ὅσο καὶ ὁ Φρουμέντιος θὰ ἔμεναν νηστικοὶ στὸ πλοῦσιον ἐκεῖνον τραπέζι, ἂν ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας δὲν ἔδινε τὴν διαταγὴ νὰ τοὺς παραθέσουσι ψιτὰ τραγόνια, μέλι τοῦ Ὑμητοῦ καὶ ἀνόθευτο κρασί τῆς Χίου. Τὰ πρόσωπα τῶν καλῶν